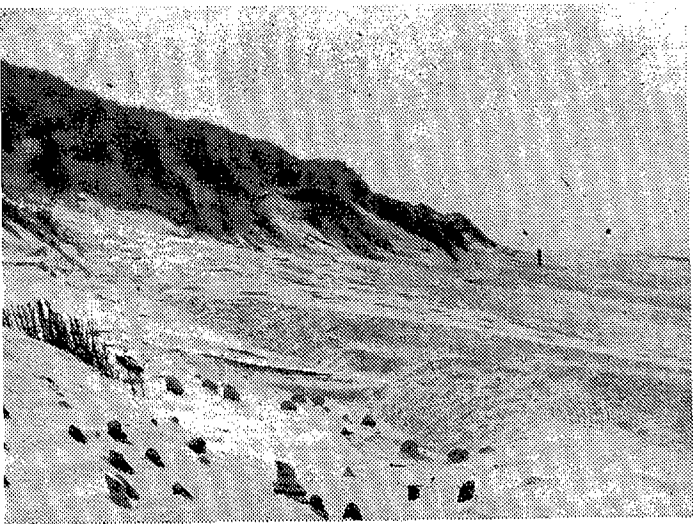

De zeereep.

Foto Frans W. Wegman.

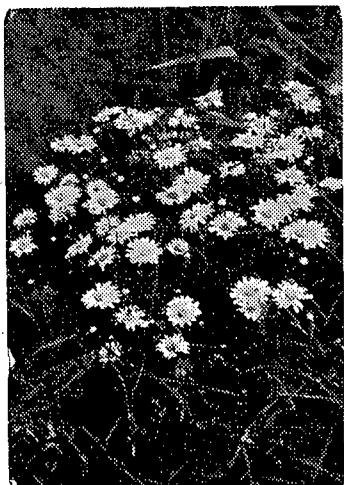
Een tocht naar de schorren van Texel.

Hij, die het Pinksterkamp op Tessel heeft mee beleefd, zal van deze verre tocht veel kunnen verhalen.

Tessel; een naam die voor velen van ons reeds 'n veelbelovende klank had, voor anderen slechts inhoud had door lezen en verhalen van anderen. Doch deze laatsten zullen nu evenals zo velen de herinnering met zich dragen aan die onvergetelijke vergezichten, de gigantische wolkengevaarten, karakteristieke stelphoeven en nog eigener wal-letjes, blinkende duinen vol egelantier en wulpen-ge„hinnik", en aan schichtige schaapskudden. Maar bovenal zullen zij in hun geheugen hebben gegrift: de Eerste Pinksterdag, toen zij veertig kilometer hebben getippeld, om te zien, hoe daar, op het buitendijkse land in de Waddenzee, op ruw-begroeide slibbanken, bizar doorsneden met geulen en krekens, honderden vogels broedden.

Het is zo gegaan. Vóór de tocht naar de schorren nauwelijks tijd te ontbijten - wat droog brood wegspoelen met wierwater uit de put. Bij Waal en Burg in de gelukkig beschermde polder veel nesten van grutto's, kieften, eenden en tureluurs gevonden. Ook jongen, die moeilijker te ontdekken waren. Enkele sterns broedden hier ook. Daarna over Oosterend, met de stoere toren, naar de Waddendijk ten Zuiden van de Cocksdorp. Een magnifiek uitzicht. Links het eiland dat tot de duinenrij te overzien was, rechts de Waddenzee, waarvan de vlakheid alleen af en toe werd verbroken door een baken; en verderop een bottertje en wat vletjes beweging-loos vertuid aan anker en landvast. Een enkele krijsende stern zwiepte tegen de bolle Zuidwester in. Op de dijk grazende schapen met „potige" lammetjes en waar het stugge gras niet in de hongerige kelen was verdwenen, lichtten hier en daar struise pollen margrietten op.

Dan De Cosksdorp, schilderachtig in het tegenlicht, de

Een struise pol margrietjes.

Foto: Frans W. Wegman.

dit beschermd broedgebied, stapt vooruit. Tanig en gebruid steken zijn benen uit de opgestroopte pijpen van de baaien broek met een bruin streepje. Hij weet de plaatsen waar door de breedste kreken moet worden gewaad.

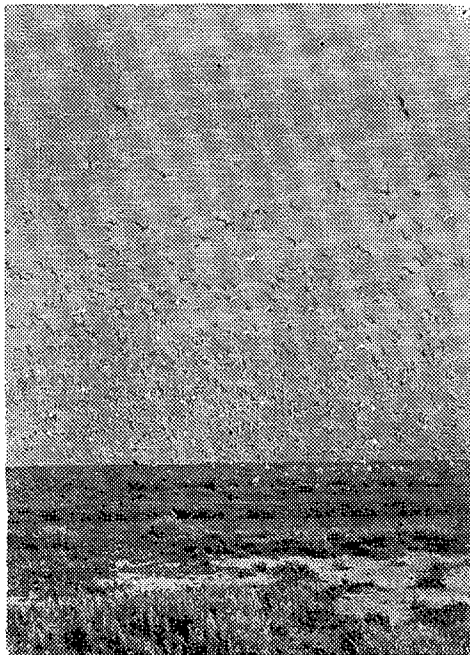
Opschieten, het wordt vloed! Glibberig is de bodem van de ondiepe geul. Maar aan de andere kant is het nog voorzichtiger lopen. Overal tussen obione, zeealsem en lamsoor liggen de eieren van kapmeeuw en stern. Bij elke stap is het opletten om niet op de eieren te trappen, die veel in kleur variëren: groen-, olijf-, zand-kleurig en zelfs donkerbruin zijn ze. Hier ligt er een, daar soms twee of vier zo maar op de grond, zonder kuiltje, zonder nest. Een enkele keer wat strootjes boven op de obione: een kapmeeuw heeft het beter willen doen.

Langs een grote boog bereiken we dan tenslotte de uiterste rand van het schorregebied. Bij onze nadering zijn de broedende sterns op de wieden gegaan. Grote-, kleine-,

hoge daken breed boven de hoeven. Daarachter de Bol, waar zeker wel een vijfhonderd Bonte Pieten op een landtong roerloos stonden, terwijl sterns in alle soorten af en aan vlogen, duikend en schrill krijsend. Een zilver op roef uit zeilt, door niets bewogen, breedvleugelig langs de molen onder aan de dijk.

Een flauwe kromming in de zee-wering, een hek over en daar tot ver in het water van de Waddenzee strekken zich de banken uit met de kreken en plassen ertussen. Op een ervan staat een lepelaar roerloos op één poot, een scholekster dut er eveneens. De andere zijn verlaten.

Toch niet! Brouwer, de wachter in

Honderden sterns op de wieden.

Foto: Frans W. Wegman.

Noorse sterns, visdiefjes en kapmêeuwën, allen hangen in de lucht, fel belicht door de zon, die de tekening duidelijk toont. Het is een spektakel van jewelste. Ze behoeven echter niet zo bang te zijn, want een ondoorwaadbare kreek is er tussen hun kostbaarheden en ons. „Vrouwtje naast vrouwtje” broedt hier - het is er zo vol als de gespikkelde schalen waarop ze zitten.

Op de terugweg willen kluten ons doen geloven, dat hun jongen elders zijn - onverschillig maaïen ze door het water met hun omhoog gebogen snēb. Bergeenden vliegen in paren over, een kieftepaartje duikt op een van ons die is afgedwaald, een stel mediterende scholeksters vliegt op, om met een wijde boog zee-in toch weer op hetzelfde strandje terug te keren. Tientallen aalscholvers zonnen en poetsen zich en grutto's komen erg gehaast overvliegen.

Dit is een vogeldomein. Waarom hebben we hier niet ieder jaar met Brouwer in zijn baaien onderbroek als gids, van al dat moois mogen genieten?

FRANS W. WEGMAN.

In memoriam T. A. C. Schroevers

De Mycologische Vereniging heeft een zwaar verlies geleden door het overlijden van haar voorzitter, T. A. C. Schroevers. Naast grote verdiensten voor land- en tuinbouw, heeft hij zijn buitengewone kennis der paddenstoelen gedurende 13 jaar als voorzitter met grote toewijding ten dienste gesteld van de Mycologische Vereniging, die door zijn heengaan een groot verlies geleden heeft.

v. B.

Bij het ter perse gaan van dit nummer bereikte ons het droeve bericht, dat Dr. W. H. Wachter op 1 Sept. geheel onverwacht overleden is in de ouderdom van 63 jaar.